

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobkyně: **T. C. H.**, narozena „X“
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem „X“
zastoupena Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2020, č. j. OAM-172/ZA-ZA11-HA08-2020

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2020, č. j. OAM-172/ZA-ZA11-HA08-2020, jímž žalovaný vyslovil, že se žalobkyni neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. V žalobě žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a jeho výroková část není dostatečně konkrétní a určitá. Žalobkyně se domnívala, že napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť v něm není náležitě a v souladu s § 18 odst. 2 správního řádu definován účastník řízení. Podle žalobkyně absentuje v napadeném rozhodnutí označení relevantních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, konkrétně kompetenčních ustanovení definujících věcně a místně příslušný správní orgán. Zdůraznila, že žalovaný opomněl práva dalších účastníků řízení, a to jejího druha pan X. T. T. a jejich dvou dětí M. T. D. a M. L. T., ačkoli se jedná o osoby, jichž se rozhodnutí bezprostředně dotýká, pokud jde o základní právo na respektování soukromého života. Dle žalobkyně žalovaný jednotlivé důvody pro udělení azylu posoudil zcela nedostatečně a v této souvislosti žalobkyně namítala porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný napadené rozhodnutí dostatečně neodůvodnil a dodala, že žalovaný vůbec nezohlednil podklady, které sám shromáždil, a tyto nenavázal na aktuální situaci žalobkyně.
3. Dále žalobkyně uvedla, že při pohovorech opakovaně poukazovala na svou složitou životní situaci, kdy ve své vlasti nemá žádné zázemí a celý svůj dospělý život pobývá v ČR. Poukázala na existenci důvodů hodných zvláštního zřetele, na základě kterých by jí měl být udělen azyl dle § 14 zákona o azylu. Těmito důvody jsou popsána složitá situace rodiny, kdy žalobkyně má obavy z nuceného vycestování z České republiky, jelikož zde má celou svou rodinu a veškeré zázemí, naopak ve své vlasti nic nemá. Dle svých slov žalobkyně učinila vše proto, aby zde legalizovala svůj pobyt, ale bezúspěšně, a tak udělení humanitárního azylu je pro ni posledním možným řešením. Žalobkyně uvádí, že s ohledem na současnou epidemickou situaci ani nemůže vycestovat zpět do domovského státu, kde by mohla požádat o udělení pobytového oprávnění. Žalobkyně se také obává toho, že bude nucena vycestovat zpět do země původu, kde není zajištěna garance lidských práv a svobod, bude podrobena státním restrikcím a nebude mít možnost se ve Vietnamu usadit a získat práci.
4. Vedle toho žalobkyně podotkla, že pokud žadateli o azyl hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, musí žalovaný posoudit možnost udělení azylu dle § 14a zákona o azylu. Žalobkyně spatřuje tuto újmu v nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, což je vyjádřeno v § 14a odst. 2 písm. b). V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 71/2006-82. Zdůraznila, že žalovaný se dostatečně nezabýval skutečností, že ve Vietnamu je složitá procedura repatriace a nelze také vyloučit, že žalobkyni nebude po návratu do vlasti hrozit perzekuce ze strany státních orgánů.
5. Závěrem žalobkyně shrnula, že žalovaný při posuzování její žádosti nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nehodnotil shromážděné důkazy ve svém souhrnu, neposoudil žádost žalobkyně dostatečně s ohledem na konkrétní situaci žalobkyně, své rozhodnutí pak nedostatečně zdůvodnil, což rozhodnutí činí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a tedy nezákonným.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a dále odkázal na obsah správního spisu, především na žádost o udělení mezinárodní ochrany, pohovor k této žádosti a na žalobou Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

napadené rozhodnutí. Dále uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace žalobkynina pobytu na území České republiky. Dle žalovaného se situací žalobkyně dostatečně zabýval a důkladně posoudil všechny skutečnosti, které žalobkyně uvedla a že se v žalobou napadeném rozhodnutí zcela dostatečně vypořádal se všemi možnostmi udělení azylu žalobkyni. Žalovaný také konstatoval, že ani existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Vyjádřil přesvědčení, že skutkový stav zjistil dostatečně. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřila.
8. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 23. 2. 2020 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 26. 2. 2020 poskytla údaje potřebné k této žádosti. Konkrétně sdělila, že je státní příslušnicí Vietnamské socialistické republiky, národnosti kinh, je bez náboženského vyznání, hovoří pouze vietnamsky a nemá žádné politické přesvědčení. Dále uvedla, že je rozvedená a má dvě děti, D. M. T., nar. „X“ a T. M. L., nar. „X“, obě děti žijí v České republice. Z Vietnamu vycestovala v roce 2003, a to letecky z Vietnamu do České republiky, od té doby ve Vietnamu nebyla. V České republice měla udělené povolení k dlouhodobému pobytu jako OSVČ. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že je zdravá. Jako jediný důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že přišla o povolení k pobytu, její právní zástupce se odvolal, ale neúspěšně. Chtěla by zde zůstat s rodinou a ve Vietnamu se nemá kam vrátit.
10. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 2. 2020, jenž byl na žádost žalobkyně proveden ve vietnamském jazyce za přítomnosti tlumočníka vietnamského jazyka, žalobkyně uvedla, že její pobytové oprávnění skončilo před 7 lety, proti tomu podal její právní zástupce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto 5. 2. 2020. O pobytové oprávnění přišla z důvodu toho, že si omylem neprodloužila živnostenské oprávnění a v České republice pracovala jako OSVČ. K otázce, z jakého důvodu neodjela, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

když v roce 2012 v protokolu o vyjádření účastníka řízení sepsaného na policii, tvrdila, že odcestuje domů a jediným problémem je nedostatek peněz na letenku, uvedla, že nikdy nic takového neřekla a že zde má dvě děti a nechce se vrátit do Vietnamu. V uplynulých 7 letech se nevrátila do vlasti, aby legalizovala svůj pobyt z důvodu toho, že do České republiky přicestoval její první syn, který zde byl krátkou dobu a ještě nebyl plnoletý. Po dovršení plnoletosti svého syna si žalobkyně svůj pobyt nelegalizovala, neboť zde má přítele a mají spolu dítě a doufala, že pobyt získá zpět. Její přítel se jmenuje T. X. T., nar. „X“, který má v České republice trvalý pobyt a s nímž od roku 2015 žije ve společné domácnosti na adrese „X“ a mají spolu dítě, které hovoří pouze vietnamsky a chodí do školky v centru X. O pobyt pro dítě žalobkyně se svým přítelem žádali hned po jeho narození, ale vzhledem k tomu, že žalobkyně pobyt neměla, tak jej nezískalo ani dítě. Žalobkyně uvedla, že ve Vietnamu žijí její rodiče, ale bydlet by u nich nemohla, protože jsou chudí. V návratu do vlasti jí brání nedostatek finančních prostředků a jejím největším přáním je zůstat v České republice. Před odjezdem z vlasti neměla žádné potíže, jen s bývalým manželem, protože sem vzala syna a on byl proti tomu. Žalobkyně závěrem uvedla, že kromě rodinných vazeb nemá jiný důvod k žádosti o mezinárodní ochranu a jejím přáním je zde získat pobyt, aby mohla s rodinou a starat se o dítě.

11. Dne 26. 2. 2020 požádala žalobkyně o odchod do soukromí. Dne 9. 6. 2020 byla žalobkyně seznámena s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které mimo jiné zahrnují Informaci OAMP, Vietnam ze dne 31. 5. 2019 – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Vietnam 2019 ze dne 26. 3. 2020, Informaci Ministerstva vnitra Velké Británie ze zjišťovací mise ve Vietnamu ze dne 20. 3. 2020 a Zprávu o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) – Vietnam ze dne 13. 12. 2019. Žalobkyně se k těmto podkladům nechtěla vyjádřit, ani nic dalšího dokládat či uvádět.
12. Žalovaný následně dne 21. 8. 2020 vydal žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 11. 9. 2020.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s otázkou naplnění podmínek § 14 zákona o azylu. Soud prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a vytýkané nedostatky neshledal. Otázkou udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu se žalovaný zabýval na stranách 5 až 9 napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil, proč u žalobkyně nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele. Žalovaný navíc poukázal na to, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace jejího pobytu na území České republiky, neboť zde pozbyla pobytové oprávnění a přeje si zde nadále žít, přičemž legalizace pobytu nepatří k důvodům pro udělení azylu. Toto odůvodnění považuje soud za dostatečné a naprosto srozumitelné. V tomto kontextu proto zdejší soud vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné.
15. Soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč nemohl žalobkyni vyhovět. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, a je tedy přezkoumatelné.

16. K namítané neurčitosti výrokové části napadeného rozhodnutí soud předesílá, že podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu platí, že „[v]e výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem.“ Výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje autoritativní řešení otázky, která byla předmětem řízení před správním orgánem, neboť je v ní uveden předmět řízení (o udělení mezinárodní ochrany), označení účastníka řízení (žalobkyně) i výčet ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno (§ 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu). Žalovaný tedy uvedl stěžejní ustanovení, podle kterých bylo ve věci rozhodnuto, a to zcela obvyklým a dostatečným způsobem. Pokud jde o absenci kompetenčního ustanovení v napadeném rozhodnutí, lze plně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011-118, v němž tento soud uvedl, že „ve výrokové části rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 2 s. ř. jsou tedy uvedeny jak výše zmíněné údaje (označení orgánu, který ve věci rozhodoval, označení účastníků řízení a příslušná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí), které se obecně nazývají záhlavím či návětím rozhodnutí, tak samotný výrok, příp. výroky rozsudku. Přitom každý z těchto údajů má různou relevanci a v návaznosti na to, jsou na ně kladeny různé požadavky na pregnantnost jeho vyjádření. Zatímco na samotný výrok (výroky) či na označení účastníků řízení jsou kladena velmi přísná měřítká, tak u jiných údajů obsažených ve výrokové části rozhodnutí (resp. v jeho záhlaví či návěti) tomu tak již není. Určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné ustanovení právního předpisu či při vymezení předmětu řízení) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by totiž bylo přepjatým formalismem.“ S těmito závěry se soud ztotožňuje a považuje je za plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevystaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně ostatně ve správním ani nyní v soudním řízení nevyjádřila žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Pouze poukazovala na formální vadu rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené ovšem tato formální vada nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Žalobkyni nelze přisvědčit ani v její námitce ohledně nedostatečné identifikace účastníka řízení. Podle § 18 odst. 2 věty druhé správního řádu se údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Jak vyplývá ze shora uvedeného, žalobkyně jako účastnice řízení nemusela být v rozhodnutí identifikována místem trvalého pobytu, neboť má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu § 77 zákona o azylu. Místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu by mohlo bezpochyby přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným. Navíc je nutno mít na zřeteli smysl shora citovaných ustanovení, kterým je dostatečná identifikace účastníka řízení tak, aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoučelné pravidlo, jehož nedodržení by mělo automaticky znamenat nezákonnost správního rozhodnutí (k pojmu a náležitostem výrokové části srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, čj. 8 As 141/2012-57, www.nssoud.cz). Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že by reálně hrozila záměna účastníka řízení s jinou osobou. Tak tomu však v posuzované věci zjevně není, ostatně ani sama žalobkyně nic takového netvrdila. Uvedení jména, příjmení, data narození, státní příslušnosti, resp. informace, že jde o osobu bez státní příslušnosti, a rovněž evidenční číslo žadatele o azyl, pod nímž jsou v dané evidenci všechny potřebné údaje pro identifikaci jednotlivých žadatelů o mezinárodní ochranu včetně údaje o místě hlášeného pobytu v ČR, bylo pro identifikaci žalobkyně plně postačující. Ve správním řízení ani nyní v soudním řízení přitom nevyvstala jakákoliv pochybnost o tom, že právě žalobkyně je tou osobou s v napadeném rozhodnutí uvedeným jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností. Daná námitka tudíž není důvodná.
18. K námitce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, soud připomíná, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu. V kontextu žalobkyní uplatněných tvrzení pak soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobkyně měla ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesla veškerá skutková tvrzení, která považovala za podstatná. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „... řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl brají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobkyně tyto podmínky nesplňuje, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobkyni mezinárodní ochranu nepřiznal. S přihlédnutím k tvrzením uplatněným ve správním řízení ze strany žalobkyně hodnotí soud skutkový stav jako zcela dostatečně zjištěný ve smyslu § 3 správního řádu. Z těchto důvodů považuje soud námitku nedostatečně zjištěného stavu věci za nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. Soud nepřehlédl ani to, že podle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí, jež se konalo dne 9. 6. 2020, žalobkyně nenavrhla žádné doplnění podkladů, a za dané situace pokládá soud žalobkynino tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu za ryze účelové.
20. Podle § 12 zákona o azylu platí, že *„[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
a) *je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
b) *má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
21. Z § 14 zákona o azylu vyplývá, že nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
22. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního bydliště.
23. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
24. Ve vztahu k věcnému posouzení žádosti žalobkyně soud opakuje, že žalobkyně uvedla jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, že chce v České republice získat pobyt, aby mohla zůstat se svojí rodinou, navíc za situace, kdy o mezinárodní ochranu požádala až 7 let poté, co v České republice přišla o dlouhodobý pobyt, tedy na území České republiky pobývala 7 let nelegálně. Na základě těchto skutečností soud shledal, že hlavním důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace pobytu žalobkyně na území České republiky. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nesčetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, *„[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek.“* (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, nebo ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94).

25. Po zevrubném prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobkyně uváděla ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, tak dospěl soud k závěru, že žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, pro kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobkyni nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu její rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě jejího návratu do vlasti. Za azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nelze podle názoru soudu považovat snahu žalobkyně legalizovat svůj pobyt na území České republiky.
26. Zdejší soud dále připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2004, č. j. 7 Azs 64/2003-39, platí, že *„[d]ůvody pro udělení azylu je třeba ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumat ve vztahu k okolnostem, za nichž žadatel o azyl zemi opustil. Je proto právně irelevantní, jaké jsou poměry v zemi původu v době, kdy probíhá správní řízení nebo jaké poměry tu budou v době, kdy by se žadatel o azyl do země vracel. V tomto světle je tedy nedůvodná stížná námitka, že se správní orgán nezabýval současnou ekonomickou a sociální situací ve Vietnamu a nezávažil, do jaké situace by se stěžovatel při návratu dostal.“*
27. K námitkám směřujícím proti neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu soud předesílá, že žalobkyně by si měla uvědomit, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Zdejší soud se neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že jí svědčí azyl z humanitárních důvodů. Soud nepovažuje žalobkyní tvrzené důvody (legalizace pobytu a obava z perzekuce ze strany státních orgánů) za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobkyně netvrdila, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona.
28. K námitce žalobkyně týkající se neudělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) soud uvádí, že po zhodnocení výpovědi žalobkyně o okolnostech jejího pobytu ve vlasti před odchodem z Vietnamu, dále po posouzení jejích hlavních motivů k odchodu ze země původu a též po posouzení shora citovaných aktuálních informačních pramenů, které správní orgán v této věci shromáždil, nebylo možné dospět k závěru, že by žalobkyni coby Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žadatelce o mezinárodní ochranu v případě jejího návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

29. V Informaci OAMP, bezpečnostní a politická situace v zemi – Vietnam ze dne 31. 5. 2019 je uvedeno, že Ústava zaručuje svobodný vnitřní pohyb, cestování do zahraničí, emigraci a repatriaci, avšak vláda omezuje pohyb některých jedinců, obzvláště těch, kteří byli odsouzeni v souvislosti s přestupem proti národní bezpečnosti, případně těch, kteří vyjadřují kritiku proti vládě. Z výše provedeného výkladu je zřejmé, že se uvedené netýká žalobkyně. Ta totiž z Vietnamu vycestovala legálně, bez jakýchkoliv potíží s režimem v zemi původu, není členkou žádné politické strany a nikdy se politicky neangažovala. Žalobkyně je v zemi původu bezúhonná, nikdy neměla žádné problémy s vietnamskými státními orgány. Žalobkyně v žalobě vyslovila obavu, že jí po návratu do země původu může hrozit perzekuce ze strany státních orgánů a vážná újma z důvodu složité repatriace. Takto obecně vyslovené obavy žalobkyně nijak neupřesnila a ničím je nedoložila. Soud uvádí, že takové informace ze shromážděných podkladů k politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu nevyplyvají. Vietnamské státní orgány nejevily o osobu žalobkyně v době jejího odjezdu z vlasti a ani nikdy poté žádný zájem, přitom jak sama žalobkyně potvrdila, nebyla nikdy aktivní v kritice současného vietnamského režimu, a není zde tedy žádný důvod s ohledem na výše podrobně citovanou situaci v zemi původu se domnívat, že by se o osobu žalobkyně vietnamské státní orgány zajímaly po jejím současném návratu do vlasti. Tvrzení žalobkyně o možné perzekuci po návratu do země původu tak není založeno na reálném základě. Soud tedy dospěl k závěru, že žalobkyni v případě jejího návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
30. K vyjádření žalobkyně o tom, že z důvodu současné epidemické situace nemůže vycestovat do Vietnamu, aby si požádala o pobytové oprávnění, soud uvádí, že žalobkyně dle svého vyjádření, ztratila pobytové oprávnění již před 7 lety a pokud chtěla vycestovat zpět do vlasti, aby si opětovně zajistila pobytové oprávnění, měla na to před vznikem současné epidemické situace dostatek času.
31. Soud uvádí, že se nemohl zabývat námitkou, že žalovaný opomněl práva dalších účastníků řízení, a to jejího druha pan X. T. T. a jejich dvou dětí M. T. D. a M. L. T. Taková námitka je totiž nepřipustná, neboť žalobkyně není k takové námitce aktivně legitimována (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, www.nssoud.cz). Pokud měli druh a děti za to, že s nimi mělo být nakládáno v řízení před správním orgánem jako s účastníky řízení, mohli proti rozhodnutí žalovaného podat žalobu buď sami, nebo prostřednictvím svých zástupců (v případě nezletilé dcery žalobkyně i zákonných zástupců).
32. Soud shrnuje, že žalobkyně během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedla jediné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem azylu nebo doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil, a vztáhl je k aktuální situaci žalobkyně, s jejíž tvrzeními se řádně vypořádal. Není tedy pravdou, že by bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě nedostatečného posouzení jednotlivých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný naopak v tomto ohledu nijak nepochybil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

33. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 22. února 2021

Mgr. Ladislav Vaško, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.